

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

เป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่งว่า อินเดียนเป็นชาติที่เก่าแก่หลายพันปี มีอารยธรรมที่เจริญรุ่งเรือง เป็นศูนย์กลางอารยธรรมของเอเชีย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ชีวิตของชาวอินเดียนดำรงอยู่ภายใต้ชนบะประเพณีและลัทธิ ศาสนา มีประเพณีต่าง ๆ ที่สลับซับซ้อนและผูกพันกับพิธีกรรมเกี่ยวกับชีวิต นับตั้งแต่ เกิดจนกระทั่งตาย ซึ่งเรียกว่า พิธีสังสการ^๑ (สังสการ) ในบรรดาพิธีสังสการหรือ พิธีเกี่ยวกับชีวิตซึ่งมีจำนวนมากมานั้น พิธีสังสการในวัยเด็กเป็นพิธีที่เก่าแก่ที่สุด พิธีหนึ่ง ที่มีความสำคัญต่อชีวิตแรกเริ่มของเด็กเป็นอย่างมาก

ฉะนั้น พิธีสังสการในวัยเด็กในอินเดียนสมัยโบราณ จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจ น่าศึกษาค้นคว้าเป็นอย่างมาก และวิธีนี้ยังมีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมไทย ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ ประเพณีการ เกิดอีกด้วย

^๑พิธีสังสการ เป็นพิธีกรรมทางศาสนา ที่ถือว่าศักดิ์สิทธิ์สำหรับเทวีช (คนใน วรณะทั้งสาม คือ พราหมณ์ กษัตริย์ และไวศยะ) เป็นพิธีที่กำหนดให้ทำในระยะ ต่าง ๆ ของชีวิตเริ่มตั้งแต่ปฏิสนธิในครรภ์ จนกระทั่งตาย.

สำหรับพิธีสังสการในความหมายของไทยนั้น พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตย-สถาน อธิบายว่า หมายถึง พิธีกรรมเกี่ยวกับการปลงศพ.

วัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัย

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและรวบรวมเรื่องราวเกี่ยวกับพิธีสังสการในวัยเด็กในอินเดียนสมัยโบราณ โดยเฉพาะสมัยสุคร คือ ประมาณ ๕๐๐ ปี ถึง ๒๐๐ ปี ก่อนคริสตศักราช (ประมาณ ๕๐ ปี ก่อนพุทธศักราชถึงพุทธศักราช ๓๐๐)^๑ ระยะเวลาดังกล่าวนี้ถือได้ว่าเป็นระยะที่ประเพณีและพิธีกรรมต่าง ๆ ได้กำหนดเป็นแบบแผนอย่างสมบูรณ์แล้ว ซึ่งได้รวบรวมไว้ในคัมภีร์คฤหยสูตรต่าง ๆ อันเป็นตำราเกี่ยวกับพิธีกรรมประจำบ้าน

ในการศึกษาคนกว่าเรื่องพิธีสังสการในวัยเด็กในอินเดียนสมัยโบราณนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเกี่ยวกับพิธีกรรมต่าง ๆ ที่ชนชาติอารยันอินเดียในสมัยสุครถือปฏิบัติอยู่นับตั้งแต่ทารกคลอดจากครรภ์ของมารดา จนกระทั่งมีอายุได้ประมาณ ๓ ปี ซึ่งประกอบด้วยพิธีสังสการ จำนวน ๒ พิธี คือ ชาตกรรม (ชาตกรรม) พิธีการเกิดกระทำในวันที่เด็กคลอด นามกรรม (นามกรรม) พิธีตั้งชื่อให้เด็ก กระทำเมื่อเด็กเกิดแล้ว ๑๐ วัน นิษกรรม (นิษกรรม) พิธีนำเด็กออกจากบ้านครั้งแรก กระทำเมื่อเด็กอายุได้ ๔ เดือน อन्नปราศนะ (อน्नปราศน) พิธีป้อนอาหารให้แก่เด็กเป็นครั้งแรก กระทำเมื่อเด็กมีอายุได้ ๕ เดือน จูทากรรม (จูทากรรม) คือ การโกนผมเด็กออกแล้วเหลือปอยผมไว้ กระทำเมื่อเด็กอายุ ๓ ปี กรรณเวธ (กรรณเวธ) พิธีเจาะใบหู กระทำเมื่อเด็กอายุได้ ๓ ปี โดยอาศัยหลักฐานและข้อมูลจากคัมภีร์ต่าง ๆ คือ คัมภีร์พระเวท ทราทมนะ สมฤติ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในคฤหยสูตรต่าง ๆ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ Arthur A. Macdonell, A History of Sanskrit Literature, 2d ed. (Delhi : Motilal Banarsidass, 1971), p. 206.

ในตอนท้ายได้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพิธีสังสารในวัยเด็กของอินเดีย กับประเพณีการเกิดของไทย โดยกล่าวถึงลักษณะบางประการของประเพณีที่มีส่วน คล้ายคลึงกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ค้นคว้ารวบรวมหลักฐานและข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับพิธีสังสาร ในวัยเด็กในอินเดียสมัยโบราณ จากคัมภีร์พระเวท และคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับคัมภีร์ พระเวท อันได้แก่ คัมภีร์พราหมณะและอุปนิษัท โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักฐานจากคัมภีร์ ศฤงษุสตรต่าง ๆ ซึ่งแต่งขึ้นภายหลังจากสมัยพระเวท คัมภีร์ เหล่านี้บางเล่มผู้วิจัยไม่พบ ค้นฉบับภาษาสันสกฤต จึงได้อาศัยฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษที่นักปราชญ์ชาวตะวันตก ได้จัดทำขึ้นเป็นเอกสารประกอบการค้นคว้า นอกจากนี้ยังได้อาศัยเอกสารต่าง ๆ ที่นักปราชญ์ชาวอินเดียและต่างประเทศ ได้รวบรวมและเรียบเรียงขึ้นในสมัยหลังด้วย

ประโยชน์ที่จะได้จากการวิจัย

เนื่องจากวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ เป็นการศึกษาค้นคว้ารวบรวมเรื่องราวเกี่ยวกับ พิธีสังสารในวัยเด็กในอินเดียสมัยโบราณ ดังนั้นจึงเป็นประโยชน์อย่างมากในการ ศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของอินเดีย และยังเป็นการส่งเสริมเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับพิธีกรรมดังกล่าวอีกด้วย

อนึ่ง วัฒนธรรมของอินเดียได้แผ่อิทธิพลและตกทอดมายังประเทศต่าง ๆ ในทวีปเอเชีย โดยเฉพาะแถบเอเชียอาคเนย์ ซึ่งรวมถึงประเทศไทยด้วย ฉะนั้น จึงน่าที่จะศึกษาและพิจารณาถึงความสัมพันธ์ของพิธีสังสารในวัยเด็ก กับประเพณี การเกิดของไทยเราด้วย เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ถึงอิทธิพลของ วัฒนธรรมอินเดียที่มีต่อวัฒนธรรมไทย